

De avondvierdaagse,

Het is weer zomer! Dit is niet alleen aan het weer te merken, maar ook aan alle extra activiteiten die georganiseerd worden. Net als je denkt dat je alles weer strak gepland hebt en goed hebt vastgelegd op de kalender, kom je er achter dat er ook nog meegewandeld moet worden met de avondvierdaagse. De kinderen zijn super enthousiast en willen alle drie dolgraag meelopen. Ik vind wandelen zelf ook heerlijk, maar als werkende moeder is het soms lastig om het allemaal in te plannen. We zijn eruit. Mama loopt de eerste twee dagen mee en papa de twee laatste dagen. De meiden van 9 en 11 jaar kunnen in principe ook alleen meelopen. We wonen in een klein dorp waar iedereen elkaar kent en de start van de avondvierdaagse is bij ons aan het einde van de straat. Wat is dat moeilijk; "loslaten". Helemaal bij Luuk de jongste van het stel met DM 1. Als hij zo intensief bezig is, schuilt er altijd een hypo gevaar. Gewapend met glucose meter, prik en dextro verschijnen we bij de start. De kinderen zoeken gelijk hun vriendjes en vriendinnetjes op en ik sta ook even te kletsen met een vriendin. Ineens begint iedereen een bepaalde kant op te lopen. O, jee het startsein is gegeven en ik zie mijn kinderen niet. Mijn dochttertje komt bij mij lopen en ergens voor-aan in de stoet kan ik nog net een blik van Luuk opvangen. Mijn dochter Floor loopt niet zo snel en is vooral veel aan het kletsen met haar vriendinnen. Ze houdt hierbij mijn hand vast want ze wil dat ik bij haar blijf lopen. Ik besluit bij haar te blijven lopen. Als Luuk zich niet goed gaat voelen gaat hij wel langs de kant staan om op mij te wachten. Toch loop ik niet rustig. Wat ben ik voor een moeder? Dadelijk gaat hij zich niet lekker voelen en dan ben ik niet in zijn buurt. Floor heeft geen diabetes, maar ze houdt mijn hand niet voor niets zo stevig vast. Zij heeft mij nu ook nodig. Ik probeer alle noodscenario's in mijn hoofd te relativiseren. Aan het einde van de 5 kilometer voelt mijn hoofd vermoeider van het denken, dan mijn benen van het lopen. En daar bij de finish, staat een stralende lach van mijn kleine vent op mij te wachten. "Mam ik was als eerste"!

Ik heb hem rustig uitgelegd dat ik daar helemaal niet zo blij mee was omdat ik al zijn spullen bij had. Wat nu als jij onderweg een hypo krijgt?? "Dan was ik wel naar jou toegekomen hoor mam". We spreken af dat je morgen wel bij mij blijft! "Ja mam".

De volgende dag verschijnen we weer vol goede moed bij de start. Nog geen 5 minuten later ben ik Luuk weer kwijt. Na weer 5 onzekere kilometers stond er weer een blij ventje bij de finish. "Mam ik was weer eerste"! Deze keer was ik echt boos, dit hadden we niet afgesproken! "Mam, doe nu eens niet zo bezorgd om mij, ik heb goed opgelet". "Toen we onderweg een appel kregen wist ik dat dit 15 koolhydraten waren en deze heb ik zelf op mijn pomp bijgezet". "Daarna kregen we ook nog een klein snoepje, maar omdat ik zoveel aan het lopen was, heb ik die maar niet bijgezet".

Wat ben ik trots op mijn kleine, grote man! Hij is niet alleen als eerste binnen maar belangrijker, hij heeft ook zelf zijn diabetes gemanaged! Nu moet mama alleen nog leren haar onrust te managen.

Mariëlle Schoenmakers